

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa M. L. i L. L.
przeciwko J. G. Ś.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 7.200 (siedem
tysięcy dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi

kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik pozwanego J. G. Ś. skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 maja 2016 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym, nie zaś faktycznym bądź wynikającym z podnoszonych przez skarżącego uchybień sądu, powstały na tle konkretnego przepisu prawa. Powinien być to problem, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, a którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, nie publ.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym skonstruowanie zagadnienia prawnego następuje przez przedstawienie pytań „do rozstrzygnięcia” to znaczy pytań, których konstrukcja powoduje, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego dokonywane jest przez wybór towarzyszącej mu odpowiedzi (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2000 r., III CZP 2/00, OSNC z 2000 r., nr 11, poz. 200).

Odnosząc powyższe uwagi do uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należało stwierdzić, że zawarte w nim pytania miały charakter ogólny i nie stanowiły pytań o rozstrzygnięcie, ale pytania o uzupełnienie - o nieokreślonych z góry możliwościach odpowiedzi. W pozostałym zakresie przedstawione w skardze kasacyjnej rozważania, stanowiące w istocie uzasadnienie podstaw skargi kasacyjnej, przepełnione analizą stanu faktycznego, także nie spełniają wymagań uzasadnienia występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Kwestie przedstawione w skardze kasacyjnej nie mają także charakteru abstrakcyjnego, ale dotyczą zastosowania prawa materialnego w okolicznościach tej konkretnej sprawy.

Odnosząc się - tylko ubocznie ze względu na ograniczenia wynikające z przedsądowego etapu postępowania - do sposobu oznaczenia wierzycieli wekslowych należało wskazać, że charakter weksla nie wyłącza stosowania dyrektyw wykładni oświadczeń woli zarówno do postanowień zawartych w dokumencie weksla, jak i do postanowień tzw. deklaracji wekslowej. Formalny charakter zobowiązania wekslowego wprawdzie nie pozwala na badanie na podstawie art. 65 § 2 k.c. rzeczywistej woli stron kreujących zobowiązanie wekslowe, jednak nie wyłącza wykładni tekstu weksla (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2005 r., I CK 741/04, nie publ., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2012 r., II CSK 296/11, OSNC 2012 nr 6, poz. 80).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek powodów zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 7 w zw. z 10 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).